

## 14. Pygmalion

*Milostné zvířátko uděláme z vás,  
kolem hrdla dáme pozlacený pás.  
Bedřich Smetana, Prodaná nevěsta*

Tomáš se na Nikolaje podíval s určitou dávkou shovívavosti. Furt jako vlčák na skoku, chlapče, to budeš mít z toho hormonálního přetlaku. Měl bys už konečně pustit páru, jako to dělá každý rozumný chlap, protože je s tebou čím dál tím míň k vydržení. Nahlas neřekl nic, jen se na Kolju s trochou mužské převahy usmál.

Zpráva byla zřejmě doručena, protože Nikolajovi se hněvem zachvělo chřípí jako závodnímu koni před startem. Co s tebou, ty ozembouchu, dodal Tomáš ještě v duchu a odvrátil se od kolegy směrem, který mu skýtal mnohem hezčí výhled. Teď byla v jeho zorném poli krásná Anička, a co se Tomáše týkalo, přál si jenom, aby to tak zůstalo.

Jenomže v tomto směru mu nebylo tak docela přáno. Otevřely se dveře a přicházel Michal Zahradník spolu s Marou. Živě rozprávěli, ale v momentě, kdy Mara pohlédla směrem k němu, pocítil, že problémy jsou na cestě. Bože, ženské. Ještě i ta Mara, takové fajn děvče. Jasnou dohodu spolu přece mají, sama mu ji navrhla a teď se na něj dívá asi tak kamarádsky jako sniper, který už odjistil pušku.

Zahradník se jenom lehce usmál a řekl tiše cosi jako *Hospodi, pokrýj mja ot čelověk někotorych*. Tato slova doprovázel rezignovaný povzdech. Asi si připadá ještě víc extra než obvykle, když občas pronese něco tou jejich kostelní hatmatilkou, jíž nikdo normální stejně nerozumí, komentoval jeho zbožné vzdechy v duchu Tomáš.

Koljovi zacukalo v koutku rtů pobavením. No jo, ty aby sis nepřihřál polívku, pokračoval Tom ve svých soukromých glosách. Bodejť, vždyť tys na tom obrázkovém písmu vyrostl, azbuka, cyrilice, prašť jako uhod'. Ačkoli, šikmoočku, tobě bych věřil i ten rozsypaný čínský čaj. Dneska z tebe ta tatarská příměs přímo leze, uchechtl se a ani to příliš neskrýval.

Odpoutal se pohledem od těch dvou povýšenců a vrátil se k Maře. Ať už měla Mara pocity jakékoli, ovládla je rychlostí blesku. Její tvář teď připomínala vyrovnanou, neprůhlednou vodní hladinu. Obrátila se k Anně jako by nic a zahájila s ní *small talk*, prokládaný půvabnými úsměvy. Ty nejповedenější z nich vypadaly téměř přátelsky.

Jak Tomáš Maru hlouběji poznával, nepřestával žasnout nad její nepředvídatelnou proměnlivostí. Skrývalo se v ní neuvěřitelné množství podob, které se občas měnily rychlostí horského počasí. Někdy dokonce ani nevypadala jako tatáž osoba. Pár jejích rolí měl odpozorovaných, ale to byl jen zlomek. Tomáš nebyl žádný psycholog a byl tomu rád. Až bude starší, bude možná líp se jí vyhnout. Na jednoho by toho mohlo být trochu moc, stejně, jako u té Hajdukové. Hajduk žije v cizině a nejspíš ví, proč. Tomáš si vzpomněl na ten večer, kdy byl Karolíně Hajdukové představen a ona se jej zeptala

„A jak váám se dařřííí?“ jako kdyby byla logopedka.

Když se podíval nechápavě, obě se s Marou rozchechtaly jako utržené ze řetězu. Že by to bylo nějak vtípné, Tomáš nepostřehl. Jasně, chtěl do té společnosti a měl k tomu dobré důvody, ale tahle ženská se Tomášovi nelíbila, jako že měl zdravé mužské instinkty. Studená, zlomyslná potvora a Mara se k ní ochotně vine jako psí víno k plotu. Všiml si, že ty její posměšné velkopanské manýry pilně studuje a napodobuje v praxi. Bylo mu to pořádně protivné, ale neměl odvahu promluvit si s ní o tom. Měla chvíle, kdy se úplně uzavřela. Na povrchu zůstával zdvořilý úsměv, konverzovala o všem a o ničem, ale bylo vidět, že se od ní jeho slova odráží jako hrách od stěny. Jenom nedokázal přijít na to, co u ní tenhle stav vyvolává.

Na večírcích u Karoliny však k němu byla Mara loajální. Možná proto, že jej tam opravdu potřebovala a její věci by rozhodně neprospělo, kdyby tam Tomáš byl terčem posměchu. Vyznala se ve věcech módy a stylu a bavilo ji trochu mu přebudovat šatník. Dal jí v podstatě volnou ruku s tím, že má utrácet rozumně. V krátké době dokázala něco, čemu by nebyl věřil. Poté, co ho protáhla

obchody a obchůdky, se z něj naráz vyloupl muž s vlastním, osobitým stylem. Všechno, co pro něj vybrala, mu slušelo a cítil se v tom dobře.

Alespoň pro letošní letní a podzimní sezónu vypadáš slušně, řekla mu. Měl z toho tak povznesenou náladu, že ji trochu založil, aby si také něco pořídila. Chtěl, aby se pro společenské příležitosti, kterých se účastnili, vizuálně sladili. Byla to skvělá investice, protože teď spolu vypadali opravdu dobře. Ten vysoký chlápek s ošklivou těhotnou manželkou zvíci míchačky vypadal, jako by se napil octa, když je zaznamenal. Nechápal, co na tom mužském Mara mohla vidět. Tomášovi připadal od pohledu jako zamindrákovaný hajzlík, který se vozí po druhých, aby se sám cítil líp. Tenhle chlap byl zřejmě všecko, jenom ne tvůrčí a mužný. Jaký div, že krásnou, talentovanou holku deptal, aby si pozvedl ego.

Znova si vybavil chvíli děsu, kdy na něj Mara vytáhla sadu profesionálních kadeřnických nůžek a oznámila mu, že nastává zkouška důvěry. Měl v té věci vcelku velké pochybnosti, ale říkal si, že když bude nejhůř, půjde pak prostě hodně nakrátko, končící léto to ještě unese. Hrála si s ním dlouho, ale když se podíval na zem, kolik je tam vlasů, viděl, že šlo vlastně jenom o minimální zásahy. Zjevně však dobře uvážené a účinné, jak zjistil při pohledu do zrcadla, protože jeho vlasy teď nepůsobily jako obvykle tvrdě a naježeně, ale přirozeně a ležerně. Dokonce vypadaly trochu delší než předtím, což mu už vůbec nešlo na rozum. Ještě mu nařídila, aby si k tomu nechal narůst vousy v délce tří denního strniště, přesně. Metodická tedy byla. Kupodivu mu to slušelo, jak už léta nepamatoval.

Když s ním skončila, řekla. „Teď jste chlapík k zulíbání, pane Doolittle. Vlastně lituju, že už jsem s prací na vašem vzhledu na konci, protože jsem se vážně bavila.“

„Kdes vzala pana Doolittlea?“ zeptal se jí.

Obrátila k němu nevinné oči: „Tys vážně neviděl *My Fair Lady*?“

Věnoval tomu tématu celý večer.

Já vám dám „*A jak vááám se dařřřííí*“, sliboval Maře a Karolině v duchu, když vypínal monitor počítače, na kterém klasický muzikál sledoval. Umiňoval si, že do podobné pasti jim už nespadne. Hezká zábavička. Tak, holky, teď už máte po chlebě, říkal si.

Což druhého dne paní profesorce Higginsově-Solné při kávě a sušenkách sdělil. Dojedla sušenku a řekla jenom: „Uvidíme.“ Ale v očích měla něco, z čeho usoudil, že se dost dobře baví. Byly to hezké dny a bylo jim spolu dobře. Dohodnutý rámec jejich vztahu mu poskytoval pocit bezpečné půdy pod nohama, jasného formátu, odkud pokud se lze pohybovat. Starému majstrovi se mohl, až na maličkosti, hrdě podívat do očí.

Ta první trochu sporná situace nastala u Karoliny, kdy po něm Mara chtěla, aby se k ní choval malinko důvěrněji, jakože. Důvod její náhlé erotické aktivity tam postával zapíchnutý jako vidle v hnoji s velkou tlustou těhotnou osobou po boku. Je pravda, že se do té role maličko více položil, ale nic se tím zjevně nezkazilo. Jenom mladý Hajduk k tomu měl jakousi fakt divnou poznámku. Zeptal se Tomáše, jestli nemá strach, že by jej kvůli tomu polibku Apollo mohl za trest stáhnout ze zvířecí kůže.

Tomáš věděl, že naráží na Tizianův obraz *Apollo a Marsyas*. Po panu Doolittleovi už byl na tyhle hrátky poměrně připraven. Smůla, frajere, na architektuře jsem se o dějinách výtvarného umění celkem slušně poučil, komentoval v duchu Hajdukův pokus. Zaboha ale netušil, jak by se to mohlo vztahovat k němu s Marou a kdo je, k čertu, Apollo. Tomu chlapovi evidentně v rámci těch jeho problémů hráblo. Kdoví, jak bych blblnul já, kdybych ztrácel zrak, říkal si Tomáš a Johanovi prominul.

Za tu druhou věc mohl Tomáš sám, rozhodnutý, že *frackovi* na motorce už víckrát nedá příležitost odvézt Maru po zkoušce kapely domů. Předložil jí ultimátum: buď ji odveze on sám, anebo bude spát na kanapi v ateliéru. Vybrala si odvoz, v což tiše doufal. S tím přespáním by se to asi zvládalo podstatně hůř. Přesto že měl dobré důvody nemíchat milostné pletky s prací a navíc to slíbil primášovi, byla prostě příliš hezká, než aby se to vážně dalo dodržet.

Vyvezl na dvůr svého velkého, těžkého harleye a podal jí helmu. Noční jízdy na motorce miloval, jenže teď už si jich moc neužíval. Protože se muzikantské zkoušky odbývaly u něho doma, logicky už neměl kam po nich jezdit. Dnešní noc byla tak akorát, svěží a průzračná. Hrozně se těšil. Sedla si

za něj a objala ho kolem pasu. Příjemně ho z toho zamrazilo v páteři. Rozjeli se a on zase zažíval tu bláznivou a krásně svobodnou euforii rychlé noční jízdy městem.

Jenomže se mu do toho míchaly ještě jiné pocity. Mara nenechala svoje ruce na jeho bundě, ale jemně se mu propracovala pod ni. O chvíli později i pod košili. Dotyk měkkých kožených rukavic na nahém břiše byl v kombinaci s nutností soustředit se na řízení zážitek, ze kterého málem vyletěl z kůže. Z té motorkářské i ze své vlastní.

Dojeli až k jejímu domu, zastavil a sundal si helmu. Nevěděl, jestli by ji měl raději políbit, nebo jí pořádně vynadat, ale ona ho šeptem poprosila, aby byl zticha a nedělal vůbec nic. Pak ho tak, jak seděla za ním, celým tělem jemně objala, zatímco její ruce dále objevovaly a hladily území pod jeho košili a opaskem. Lehce zaklonil hlavu a vydal se jí v plen.

Bylo to nečekané a neuvěřitelně intenzivní. Tomáš byl zvyklý projevovat se v erotických situacích dominantně a přímočaře. Byl přesvědčen, že přesně tohle ženy chtějí a očekávají. Tato rafinovanost, která vybudila vnímavost pokožky na jeho břiše a prsou až k nesnesení pro něj byla zjevením.

Naráz toho však bez jakéhokoli náznaku vysvětlení a bez ohledu na jeho vzrušení nechala, stáhla se a jemně ho políbila na tvář. Popřála mu dobrou noc a během okamžiku zmizela v domě.

Čekal pět minut, deset, patnáct a poslouchal svůj rozbouraný tep. Za oknem bylo ticho jako v hrobě. Viděl měkké světlo lampy, ale jinak nikde nic. Nakonec potlačil chuť zařvat, zapnul si košili i bundu, nastartoval a obrátil to domů. Panebože, takové zacházení s chlapem by snad mělo být postaveno mimo zákon, říkal si ještě, když sklízel motorku do garáže a uvědomoval si nepohodu, vzniklou náhlým přerušením erotické hry.

Druhého dne však nebylo v Mařině věcném chování ani stopy, která by snad odkazovala k tomu, že se mezi nimi přihodilo něco výjimečného. Tomáš kolem ní chodil po špičkách a předstíral, že se vůbec nic nestalo, spolu s ní. Málem by tomu uvěřil, kdyby v něm ten zážitek nevyvolal invazi divokých a nevládnutelných erotických fantazií, která od té doby bez zeslabení přetrvávala až do nynějška. Nepomohly mu ani dvě tři schůzky s holkama od muziky, které jinak vcelku uspokojivě pokrývaly Tomášovy mužské potřeby, aniž by jej nepříjemně citově zaplétaly anebo k čemukoli zavazovaly.

S trochou nevole pozoroval, jak je celý napjatý, než Mara přijde, jak čeká, co zase řekne a udělá. Všiml si, jak bývá zklamaný, když se neobjevuje. Chyběla mu její veselost, její komentáře a jejich spiklenectví. Kromě toho, že nad ní podle dohody držel ve společnosti ochrannou ruku, s ní chtěl jenom jednoduše a nekomplikovaně kamarádit, podobně, jako kamarádlil s holkama kolem muziky. To samozřejmě nevyklučovalo pozdější dobrý sex. Někdy, až se jejich pracovní spojení trochu rozvolní, protože zatím se držel svého rozumného předsevzetí, že „co je v domě, není pro mě“. O tom, že sex s ní, až na něj jednoho dne dojde, bude skvělý, nepochyboval.

Co mu ale lezlo na nervy a kalilo utěšené vyhlídky, bylo čím dál tím užší spřaženectví Mary a té potvory Karoliny. Tak paní Hajdukové v duchu říkal a občas dokonce ještě i huř. Skoro měl tu mrchu v podezření, že promýšlí, jak Maru zaangažovat coby životabudič pro toho frajera mladého Hajduka. Říkala mu Pastorek Johan. Pěkně ulítlé, vztahy těch dvou by zblízka fakt radši nezkoumal. Vtáhnout do toho Maru se pro něj rovnalo naservírování

ervené Karkulky vlkovi k večeři přímo na stříbrném podnose. Ještě by ji předtím ta mrcha mohla obložit artyčokama. Posledně ho dotáhla taky, i když po chlapovi bylo jasně vidět, že by asi dal přednost samotě ve dvou s nějakou flaškou. Maximálně ještě s tím svým čoklem, s tou uřvanou bestii.

Byl rád, že od něj s Marou vypadli, vlastně díky Koljovi, který se tam tak nečekaně zjevil. I když Mara koneckonců říkala, že nechybí mnoho do chvíle, kdy Nikolaj nutně skončí v společenské síti Karoliny. Takové soustíčko by si absolutně nemohla nechat ujít. Však po něm taky vystartovala jako raketa. Tomáš musel uznat, že Nikolaj s Michalem vypadali jako lidé, kteří místní smetánku převyšují nejmíň o hlavu.

Tam, kam se on sám teprve dotahuje, se všichni snaží si ty dva předcházet. Oba jsou považováni za obzvláště zajímavé a společensky žádoucí osoby. Co na nich je, ježkovy oči, zase až tak skvělého? Ne že by neměli svoje kvality, ale proč by si zrovna on měl vůči nim připadat nějaký podřadnější, meditoval. A přece ten rozdíl, jak se jednalo s ním a jak s Nikolajem, cítil na každém kroku. Zeptám

se na to Zahradníka, umiňoval si, zeptám se ho otevřeně. Nakonec je to můj poradce a měl by být vůči mně loajální.

## 1.

„*Aničko, schovej mě,*“ křičel, „*prosím tě.*“

Tomáš běžel o život tmavým nočním dubovým lesem. Jeho kopyta hlasitě dopadala mezi kořeny stromů a duněla po cestičkách, jeho tělo se dralo podrostem, větve jej švihaly do nahé hrudi a listí se mu zaplétalo do dlouhých vlasů. Cítil, že mu srdce pracuje na hranici možností.

„*Aničko,*“ vykřikl.

Už ho mají, teď už neunikne. Lovec v tmavém plášti a bělavé škrabošce hledící zpod kápě zatroubil na býčí roh a honci doprovázení smečkou loveckých psů jej obklíčili. Jejich oči byly vyplněné jenom černočernou tmou, ale jejich zuby byly stejně ostré a bílé, jako měli ti psi. Lovec popošel blíže k němu, rozmáchnul se a jedinou, obrovsky silnou ranou svého kopí jej skolil na zem, až to temně zadunělo. Krev se vyřinula do mechu. Druhou rukou pokynul té smečce vrahů k útoku. V okamžiku, kdy se na něj vrhli, zvířata i lidé, rozpoznal mezi prvními z nich své bratry Adama a Janka. Jejich ostré zuby z něj začaly rvát první kusy masa. A další, ten který mu rozerval bok, z něhož se vyvalily proudy jasně červené krve, byl hnusný zkurvysyn Nikolaj. Krev, kámen a jeho chlemtající jazyk.

Křičel jako ještě nikdy.

*Apollo tě stáhne z kůže,* jeho paměť vydala znepokojivý výrok, který někde nedávno četl anebo slyšel.

Vnímal, jak se z něj krev lije celými proudy, jak rychle slábne. Nedostávalo se mu vzduchu.

Sesypali se na něj jako mravenci, tak, že mu zaclonili výhled na stromy i na hvězdy. Cítil, jak silně je nenávidí, nenávidí je až za devátý hrob. I když ho tu zabijí, i když ho zaživa roztrhají na kusy, i když z něj zbudou jen ohlodané kosti, bude je pořád ještě nenávidět.

Jeho bolest byla tak strašlivá, že se téměř blížila orgasmu. Ještě chvíli, ještě chvíli a nebudeš už cítit vůbec nic, říkal si, zatímco vědomí pomalu opouštělo jeho tělo.

Jako by rozpoznali, že Tomáš už je pryč a tady po něm už zbyla jen kupa zmrzačeného masa.

Zvedali se, najednou pomalí a líní, nasyceni a ukojeni. Loudavě odcházeli jeden za druhým do lesa spolu se svými psy a nechali cukající se zbytky toho, co kdysi bývalo Tomášem Roháčem, napospas svému osudu. Nad vším se rozklenulo čisté hvězdnaté nebe a někde nedaleko posměšně zakrákal havran.

Ráno se probudil ne zrovna brzo. V celém těle cítil tupou bolest jako po překonané chřipce. Pane bože, pane bože. Chvilku hleděl do vysokého stropu a pokoušel se zorientovat, kde je a co se vlastně stalo včera. Když si to všechno tak zhruba spočetl, posadil se na posteli a přitáhl si mobil. Chvilku telefonoval, pak pomalu a rozlámaně povstal a uvařil si kávu. Mezitím naházel pár svých svršků do batohu a z komory vytáhl věci, které tam byly ve stálé cestovní pohotovosti. Jídlo nakoupí cestou. A pití, hlavně nezapomenout na pití. Hudební nástroje. Což o to, on svůj naj strčí třeba i za košili, ale s některými je potíže, třeba s basou. Pojede komtesa na střeše, ve skořepinovém futrále. Zašel se ještě osprchovat a oblékl se velmi volnočasově. Mara by se otřásla hrůzou, kdyby to viděla. Ovšem s Marou je teď šlus, jak pravil Zahradník.

Káva a sprcha ho pozvedly, takže když sestupoval ze schodů, cítil se už zase trochu jako člověk.

Fajn, Martin a Gheorghe právě přijeli, Ondra tu bude co nevidět. Evakuační plán proběhne bez problémů. Za dvacet minut seděla celá muzikantská partička v autě, které jelo do hor směrem k chalupě Martinových rodičů.

„Krucinál, chlape, nestíráš to trochu moc?“ zeptal se Ondra Toma za volantem. „Včera jsem byl u psychologa,“ vysvětlil Tomáš. „Tak to jo,“ zněla lakonická, chápavá odpověď. Dalšíh slov nebylo třeba.

Tenhle víkend proběhne totální reset systému v čistě mužském prostředí, sliboval si Tomáš.

Spousta, ale opravdu spousta chlastu. Sem tam nějaké to jídlo, hodně muziky, žádné baby a žádní zvrácení intelektuálové. A už vůbec žádné blbé sny.

Všechno, co naplánoval, se také vrchovatě naplnilo. Vydal však přísný zákaz zpívat písničky, ve kterých by se snad vyskytovalo jméno Anna. Písničky, ve kterých se zpívalo o Maryšce, zakázal taky. „O Kače zpívat můžeme?“ ptal se trochu úzkostně Martin. Kaču jim povolil, ale stejně byl rád, když se od milostné lyriky dostali k pijáckým a zbojnickým tématům. I ten odzemek si večer u ohně zatancovali, a že jim dobře padl. Nad ránem jim tam krákal jakýsi havran, ale zahnali ho kamením, potvoru černou.

Tomášovi se nálada příjemně vyrovnala a zase se cítil trošku nabuzený a optimistický, za což vděčil koktejlu tancem vyplavených endorfinů, alkoholu a testosteronu ve své krvi. Výborně, z psychoterapie vyléčen, k akci připraven, říkal si po zpáteční cestě. Kdyby to ten vůl Martin v poslední chvíli nezkazil písničkou, ve které *šohajovy koně do zahrady vešly*. Když došel ke slovům *cože ty, Aničko, za tu škodu žádáš*, Tomášovi se stáhlo hrdlo a obešel ho pocit, že ten víkend nebyl zase až tak úspěšný, jak ve své euforii soudil.